

han pludselig saa' sig omringet af en Flok unge Karle, der bestormede ham med Spørgsmaal, at han nær var begyndt at græde.

Væver Hansen var ganske rigtigt gaaet bort sammen med Maren Smeds — den lille hæslige, fattigklædte Kone, der i sin Tid regelmæssigt optraadte i Forsamlingerne og altid mødte den heftigste Modstand paa Grund af sine hadefulde Angreb paa Mødernes Talere. Denne Kvinde, hvis Liv havde været en ustandselig Svingen mellem alle yderliggaaende Standpunkter, var endelig havnet som „hellig“. Ude i sin Rønne paa den øde Mark holdt hun tillige med tre-fire andre Personer daglig „Bønnemøder“, hvor de med skrigende Stemmer, der kunde høres langt borte, oplæste Stykker af Biblen, sang Salmer og udøste Forbandelser over den ugudelige Menighed. Det havde derfor vakt nogen Forundring, at Væveren i den sidste Tid saa aabenlyst havde taget Maren Smeds under sin Beskyttelse. Nogle paastod endog, at han undertiden deltog i Bønnemøderne, — i hvert Fald saa' man dem ikke sjelden vandre sammen ad det højtløbende Markskel, der førte ud i Egedet, hvor Maren boede.

Her gik de ogsaa nu — Maren forrest, idelig fægtende i Luften med sin kloformede Haand og